

Preventing Irreparable Harm: Provisional Measures in International Human Rights Adjudication

Citation for published version (APA):

Rieter, E. R. (2010). *Preventing Irreparable Harm: Provisional Measures in International Human Rights Adjudication*. Intersentia.

Document status and date:

Published: 01/01/2010

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

SAMENVATTING

Voorlopige maatregelen in internationale rechtspraak over mensenrechten ter voorkoming van onherstelbare schade

Deze studie onderzoekt de ontwikkeling van het juridische concept van de voorlopige maatregel in internationale klachtprocedures ingesteld bij mensenrechtenverdragen. Is er sprake van een convergentie in de benadering van de verschillende regionale en internationale rechterlijke colleges op het gebied van de rechten van de mens? De praktijk van deze verschillende rechterlijke colleges bij het gebruik van voorlopige maatregelen is systematisch geanalyseerd met betrekking tot overtuigingskracht, waarbij de verschillende aspecten zijn belicht die een rol spelen in de discussie over het traditionele interstatelijke concept van de voorlopige maatregel. Het betreft de volgende aspecten van voorlopige maatregelen: de bevoegdheid tot het nemen ervan, de inhoud, de te beschermen personen, de rechten van de aangesproken Staten, de vraag in hoeverre de bevoegdheid van het Hof om de zaak ten gronde te behandelen een rol speelt; de beoordeling van het bewijs van risico als zodanig en van de vraag hoe onmiddellijk de dreiging is, de juridische status en de follow-up op de reacties van Staten.

De studie presenteert een conceptueel kader dat laat zien dat er inderdaad sprake is van een convergerende trend die de overtuigingskracht van voorlopige maatregelen kan vergroten. Hierbij is zowel de gemeenschappelijkheid van de onderliggende reden voor het gebruik ervan van belang, als het feit dat twee of meer juridische colleges *daadwerkelijk* in die situatie een voorlopige maatregel hebben gebruikt. Daarnaast spelen criteria als transparantie in de besluitvorming ook een rol bij de overtuigingskracht ten aanzien van Staten. Omdat voorlopige maatregelen inderdaad effectieve bescherming moeten kunnen bieden is het ook van belang dat zij qua inhoud zijn afgestemd op de concrete situatie en dat de te beschermen personen hierover worden geconsulteerd.

DEEL I

DE CONTEXT WAARBINNEN HET CONCEPT ‘VOORLOPIGE MAATREGEL’ ZICH ONTWIKKELT

Hoofdstuk I gaat in op het traditionele concept ‘voorlopige maatregelen’ zoals ontwikkeld door het Internationaal Gerechtshof. Daarnaast refereert het aan de praktijk van zijn voorganger, het Permanente Hof van International Justitie en aan de praktijk van het Zeerechttribunaal.

De focus van het hoofdstuk ligt op de humanisering van het concept, die ook al bij het Internationaal Gerechtshof kan worden waargenomen. Dit Hof, dat uitsluitend klachten behandelt van de ene Staat tegen de andere, houdt namelijk rekening met het lot van mensen die verstrikt zijn geraakt in conflicten tussen Staten. Dit blijkt niet alleen uit zijn voorlopige maatregelen in de context van klachten van de ene Staat over schending van mensenrechtenverplichtingen door de andere, maar ook uit voorlopige maatregelen die het Hof nam in de context van het Weense Verdrag inzake Consulaire Bescherming en in de context van bepaalde grensconflicten. In dit kader heeft het soms een voorlopige maatregel genomen die overeenkwam met de klacht ten gronde, of formuleerde het juist andere maatregelen dan gevraagd door de Partij(en).

Van oudsher is het doel van voorlopige maatregelen om rechten te beschermen die op het punt staan om te worden geschonden, terwijl dit onherstelbare schade aan de geclaimde rechten

zou kunnen opleveren. Eventueel kunnen voorlopige maatregelen ook als doel hebben om te verzekeren dat de procedure als zodanig goed verloopt. In ieder geval moeten zij dus een zinnige einduitspraak kunnen waarborgen. Een zeker verband tussen een verzoek van een Staat om voorlopige maatregelen en de rechten die ten gronde worden ingeroepen ligt dan voor de hand. Als het gaat om serieuze situaties waar het lot van personen (en niet alleen andere belangen van Staten) in het geding is, stelt het Hof zich niet rigide op. Dit is zelfs zo als de klacht en het verzoek om voorlopige maatregelen elkaar grotendeels overlappen. Dit blijkt bijvoorbeeld uit de voorlopige maatregelen in de *Hostages* case en in de *Nuclear Test* cases. Bij een dergelijke overlap in klacht en verzoek tot voorlopige maatregelen *zonder* dat het lot van personen in het geding is, zou het Hof waarschijnlijk het verzoek afwijzen als een verkapt verzoek om een tussenvonnis.

Aan de andere kant houdt het Hof om dezelfde reden, namelijk bescherming van personen, ook niet strikt vast aan de eis dat er een duidelijk verband moet zijn met de hoofdklacht, hoewel het dus ook geen verhuld verzoek om een tussenvonnis mag zijn. In grensconflicten heeft het Hof eveneens voorlopige maatregelen genomen die vooral gericht waren op bescherming van de grensbewoners tegen geweld van beide partijen en daarnaast op het waarborgen van bewijsmateriaal. Juist ter bescherming van personen is het Hof inventief in het herformuleren van door een Partij verzochte voorlopige maatregelen. Het Hof zou zelfs ambtshalve (*proprio motu*) dergelijke voorlopige maatregelen kunnen nemen wanneer de argumenten van de partijen daar maar enigszins aanleiding toe geven.

Hoewel het Internationaal Gerechtshof eventuele procedurele strategieën van Staten (bijvoorbeeld om stukken erg laat in te dienen) niet wenst te belonen, heeft het hierop een uitzondering gemaakt toen de indiener (Duitsland) zo'n strategie had gevolgd terwijl het leven van de *de facto* te beschermen persoon (LaGrand) op het spel stond. Het Hof nam een voorlopige maatregel om zijn executie op te schorten zonder eerst een hoorzitting te houden en de argumenten van beide partijen te horen, zoals bij het Hof anders wel gebruikelijk is. Ook dit illustreert een zekere humanisering in de benadering van het Hof.

Het Hof kan zelf bij zijn gebruik van voorlopige maatregelen eveneens kijken naar de praktijk van de toezichthoudende instanties bij mensenrechtenverdragen. Het heeft in een andere context ook naar de interpretaties verwezen van die instanties. De notie 'judicial decisions' in artikel 38(1) (d) van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof verwijst ten slotte niet alleen naar uitspraken van het Internationaal Gerechtshof als hulpmiddel voor het bepalen van rechtsregels maar naar 'judicial decisions' in het algemeen.

Hoofdstuk II belicht voorlopige maatregelen in de context van de verschillende onderzochte mensenrechtensystemen waarbinnen personen klachten kunnen indienen: drie toezichthoudende comités bij VN-verdragen (het Mensenrechtencomité, het Comité tegen foltering en het Comité tegen discriminatie van vrouwen), drie regionale Commissies en Hoven (in het Inter-Amerikaanse, het Europese en het Afrikaanse systeem) en een *sui generis* instantie (de Bosnia Chamber). Bij sommige van deze instanties staat de bevoegdheid voorlopige maatregelen te nemen letterlijk vermeld in het betreffende verdrag zelf, bij andere is dit niet het geval. Het gaat echter om een impliciete bevoegdheid die voortvloeit uit het feit dat deze instanties de functie hebben individuele klachten juridisch te beoordelen. Zij moeten de verplichtingen van een Staat bepalen, op basis van een juridische procedure, bij een juridisch conflict met een of meerdere personen. Het beginsel van effectieve mensenrechtenbescherming veronderstelt dat deze instanties ten minste onherstelbare schade moeten kunnen voorkomen, ook *proprio motu*. Bovendien is het bij instanties die slechts enkele malen per jaar bijeenkomen van belang dat de bevoegdheid tot het nemen van voorlopige maatregelen wordt gedelegeerd naar een van de leden.

Het hoofdstuk bespreekt het gebrek aan publicatie en motivatie van voorlopige maatregelen in de meeste systemen en betoogt dat het vergroten van de toegankelijkheid van informatie over voorlopige maatregelen en hun motivatie noodzakelijk is om de overtuigingskracht van deze maatregelen te vergroten. Dit maakt het ook mogelijk effectief naar deze maatregelen te verwijzen in vergelijkbare zaken voor de nationale rechter.

De mensenrechtensystemen zijn zeer divers. Dit leidt tot een verscheidenheid aan situaties waarin slechts één rechterlijk college voorlopige maatregelen heeft genomen (bijvoorbeeld de Bosnia Chamber om gedwongen uithuiszettingen op te schorten). Maar ook dit blijkt niet te zijn gebaseerd op een divergentie in de onderliggende benadering van het concept. Uit deel II blijkt dat er duidelijk meer sprake is van convergentie dan van divergentie. Dit heeft te maken met het doel van voorlopige maatregelen.

DEEL II

HET DOEL VAN DE INGESTELDE VOORLOPIGE MAATREGELEN

Dit deel presenteert een conceptueel kader met een gemeenschappelijke kern, een uiterste grens en de bandbreedte daartussen. Het gaat hierbij om een zich ontwikkelend concept, waardoor de gemeenschappelijke kern en de bandbreedte in de loop van de tijd kunnen veranderen. In de kern betreft het die situaties ter bescherming van rechten die in de verschillende systemen in einduitspraken zijn geselecteerd als van uitzonderlijk belang en waarbij in twee of meer systemen ook daadwerkelijk voorlopige maatregelen zijn genomen. Hierbij wordt dus zowel normatief-inhoudelijk als feitelijk getoetst. Het onderzoek stelt dat de uiterste grens van het concept 'voorlopige maatregel' wordt overschreden als deze maatregel wordt genomen in situaties die niet onomkeerbaar zijn. Een voorbeeld is een maatregel in de vorm van een opdracht aan de Staat om tijdens de procedure de klager geen boetes op te leggen. In dergelijke situaties die buiten de grenzen van het concept vallen is het gebruik van voorlopige maatregelen ongepast omdat dit de algemene overtuigingskracht van het middel kan aantasten bij de effectieve bescherming tegen ernstige schendingen.

Er zijn ook mensenrechtensituaties die niet binnen de gemeenschappelijke kern vallen maar wel binnen de uiterste grenzen blijven omdat de voorlopige maatregelen wel degelijk beogen iets onomkeerbaars te voorkomen. Deze voorlopige maatregelen liggen op verschillende punten op de bandbreedte tussen de uiterste grens en de gemeenschappelijke kern. Hoe meer het, in de situatie waarin in één van de systemen een voorlopige maatregel is genomen, rechten betreft die in de verschillende systemen zijn geselecteerd om hun uitzonderlijk belang, hoe dichter bij de gemeenschappelijke kern zo'n maatregel kan worden gesitueerd.

Momenteel wordt in alle systemen *de facto* het criterium gehanteerd dat de voorlopige maatregel 'onherstelbare schade' moet voorkomen. Het kan hierbij gaan om schade aan de eis of de procedure. In het conceptueel kader gaat het dan simpelweg om het voorkomen van onomkeerbare situaties. Daarnaast worden voorlopige maatregelen genomen met als doel werkelijk *onherstelbare* schade aan *personen* te voorkomen. Onherstelbaar wordt in dit kader gezien als een overtreffende trap van onomkeerbaar. Het gaat namelijk om de onmogelijkheid van rechtsherstel. Het gaat om onomkeerbare situaties die hoe dan ook moeten worden voorkomen omdat zij ondraaglijk zijn. Het door de Staat in het vooruitzicht stellen van herstel achteraf (met een geldbedrag) is simpelweg onbehoorlijk.

In de praktijk gaat het bij het voorkomen van onherstelbare schade om bescherming van de rechten die in alle systemen zijn geselecteerd om hun grote belang. Wanneer een voorlopige maatregel de bescherming van één van deze rechten betreft en wanneer in twee of meer systemen in een dergelijke situatie zo'n maatregel is genomen, spreekt dit boek dus over een gemeenschappelijke kern. Hiervan is op dit moment sprake bij het opschorten van uitvoering van de doodstraf en lijfstraffen en van uitlevering en uitzetting in de context van non-refoulement; bij het ingrijpen in detentieomstandigheden en ter bescherming van verdwenen of bedreigde personen. Daarnaast is de gemeenschappelijke kern uitgebreid met het recht op toegang tot rechtsbijstand en rechter wanneer het recht op leven en het respect voor de persoonlijke integriteit in het geding zijn; met het waarborgen van het voortbestaan van inheemse culturen en bescherming van religieuze rech-

ten van minderheden (in Bosnië als post-conflict gebied); en in specifieke situaties van diepgewortelde discriminatie ook met de bescherming tegen willekeurige (massale) uitzettingen en gedwongen uithuiszettingen.

Hoofdstukken III tot en met XI bespreken deze situaties, waarbij wordt gekeken of er inderdaad een verband is tussen de inhoud van de voorlopige maatregel genomen tijdens de procedure en de inhoud van de einduitspraak. Oordeelt het rechterlijke college in dergelijke gevallen meestal dat er inderdaad sprake is van een schending en is de Staat volgens de einduitspraak ook verplicht om iets te doen of na te laten om een dergelijke schending te voorkomen of stop te zetten? Er is bijvoorbeeld geen overtuigend verband tussen de voorlopige maatregel die tijdens de procedure wordt genomen ter opschorting van een executie en de klacht dat het verblijf in een dodencel in strijd is met het verbod op wrede behandeling indien het rechterlijk college in zijn einduitspraak nooit concludeert dat een dergelijk verblijf in strijd is met dit verbod. Er is ook geen overtuigend verband tussen een voorlopige maatregel en de claim ten gronde als het rechterlijk college weliswaar concludeert dat er een schending heeft plaatsgevonden (bijvoorbeeld van het verbod op wrede behandeling), maar daaraan niet de conclusie verbindt dat omzetting van de doodstraf naar een gevangenisstraf onderdeel moet zijn van het rechtsherstel waarop het slachtoffer recht heeft. Zonder een dergelijk verband kan er geen sprake zijn van het voorkomen van onomkeerbare schade aan de eis. Dan is het gebruik van voorlopige maatregelen ongepast omdat ten gronde de Staat dan nooit verplicht kan worden iets te doen of na te laten wat de voorlopige maatregelen eerder wel vorderden. De klager wordt dan bijvoorbeeld alsnog geëxecuteerd.

Hoofdstuk XII bespreekt atypische situaties waarin maar in één systeem voorlopige maatregelen zijn genomen en bespreekt waar op de bandbreedte deze kunnen worden geplaatst en of het gebruik van voorlopige maatregelen in sommige situaties niet buiten de uiterste grens van het concept valt. Hoofdstuk XIII gaat in op de inhoud van de voorlopige maatregelen. De Staat moet vaak niet alleen iets nalaten, maar heeft ook de positieve verplichting om iets te doen. Het Inter-Amerikaanse Hof en, meer nog, de Inter-Amerikaanse Commissie zijn hierbij het meest specifiek in de aanwijzingen aan de Staat over de vereiste bescherming. Het hoofdstuk stelt onder meer dat het subsidiariteitsbeginsel niet in de weg hoeft te staan aan het besluit van een internationaal rechterlijk college om verplichtingen van Staten in het kader van voorlopige maatregelen nader te concretiseren. Dit geldt ook voor het Europese Hof. In sommige gevallen is nader concretiseren noodzakelijk om de gewenste bescherming te bereiken. Bij voorlopige maatregelen om het voortbestaan van inheemse culturen te waarborgen is het van belang dat de woordvoerder de groep in kwestie inderdaad vertegenwoordigt. Bij doodsbedreigingen kan het nodig zijn de lijst van te beschermen personen in vervolgmaatregelen uit te breiden naar familieleden, collega's en dergelijke. Terecht heeft het Inter-Amerikaanse Hof bepaald dat het niet altijd nodig is alle te beschermen personen met naam en toenaam te noemen. Soms is het niet mogelijk de namen van iedereen te achterhalen. De te beschermen personen willen bijvoorbeeld inderdaad wel beschermd worden, maar zijn bang om hun naam vrij te geven. Het is dan toch mogelijk voorlopige maatregelen te nemen om hen te beschermen. Het moet voor de Staat alleen duidelijk zijn dat iemand tot de bedreigde groep behoort, zoals een specifieke 'Peace Community', of iedereen die het gebouw van een plaatselijke mensenrechtenorganisatie bezoekt. Van groot belang is wel dat als de te beschermen personen bij naam worden genoemd, zij hiermee instemmen, dat alle te beschermen personen inderdaad beschermd willen worden en dat zij vervolgens ook worden geraadpleegd bij de implementatie van de genomen voorlopige maatregel.

DEEL III

IMPACT VAN DE ONHERSTELBARE AARD VAN DE TE VOORKOMEN SCHADE

Dit deel betreft de impact van de onherstelbare aard van de te voorkomen schade op de benadering door de rechterlijke colleges van onderwerpen zoals de ontvankelijkheid en bevoegdheid om de zaak ten gronde te beoordelen; het vereiste bewijs van risico, de onmiddellijkheid van dit risico en de juridische status van voorlopige maatregelen.

Het blijkt dat zij bij de besluitvorming over het al dan niet nemen van voorlopige maatregelen een minder strikte benadering hebben van zowel onmiddellijkheid van het risico als ontvankelijkheid en bevoegdheid ten gronde. Dit komt door het beginsel van effectieve bescherming tegen onherstelbare schade aan personen, en het beginsel dat rekening moet worden gehouden met de feitelijke ongelijkheid tussen de beoogde te beschermen persoon aan de ene kant en de Staat aan de andere. Voor het nemen van voorlopige maatregelen is het alleen nodig dat de niet-ontvankelijkheid van een zaak niet *prima facie* (op het eerste gezicht) duidelijk is en dat bevoegdheid ten gronde niet *a priori* ontbreekt. Een Staat heeft bijvoorbeeld een voorbehoud gemaakt, waardoor deze Staat de bevoegdheid van het rechterlijk college betwist om een zaak ten gronde te beoordelen. Maar er bestaat discussie over de rechtmatigheid van dit voorbehoud. In dergelijke gevallen is het wel degelijk gepast een voorlopige maatregel eerder in de procedure te nemen, voordat de besluitvorming over rechtsmacht plaatsvindt.

Voor ontvankelijkheid *ratione materiae* kijken de meeste rechterlijke colleges naar de vraag of er *prima facie* bewijs is van een reëel risico. Omdat de vraag naar het al dan niet instellen van voorlopige maatregelen nog vóór de besluitvorming over ontvankelijkheid aan de orde komt, zou daar het criterium van *prima prima facie* (op het allereerste gezicht) bewijs moeten gelden. Het beginsel van effectieve bescherming tegen onherstelbare schade aan personen, en het beginsel dat rekening moet worden gehouden met de feitelijke ongelijkheid tussen de partijen, hebben er echter in de context van uitlevering- en uitzettingszaken voor het EHRM niet toe geleid dat het vereiste bewijs van ‘reëel risico’ echt minder streng wordt beoordeeld. Het beginsel van effectieve bescherming tegen onherstelbare schade aan personen geeft wel voor alle internationale rechterlijke colleges de genomen voorlopige maatregelen noodzakelijkerwijs een verplichtend karakter, ook wanneer de bevoegdheid om voorlopige maatregelen te nemen niet expliciet in het verdrag is opgenomen.

DEEL IV

DE REACTIES VAN STATEN OP VOORLOPIGE MAATREGELLEN EN DE REACTIES VAN ORGANISATIES EN DE RECHTERLIJKE COLLEGES ZELF OP GEVALLEN VAN NIET-NALEVING

De effectiviteitsvraag is een empirische vraag die buiten de reikwijdte valt van dit conceptuele onderzoek. Wel is er in deel IV voor gekozen een kort overzicht te geven van de verschillende soorten officiële reacties van Staten op de voorlopige maatregelen van de verschillende rechterlijke colleges (hoofdstuk XVII). Normaal gesproken respecteren Staten de aan hen opgelegde voorlopige maatregelen. Er zijn echter ook notoire gevallen van niet-naleving. In hun officiële reactie proberen Staten dit te rechtvaardigen met inhoudelijke argumenten of door middel van protest tegen de manier waarop de besluitvorming heeft plaatsgevonden. De echte redenen voor niet-naleving hoeven echter niet overeen te komen met de officiële rechtvaardiging zoals gericht aan het internationale rechterlijk college.

Hoofdstuk XVIII betreft het toezicht op de naleving, waarbij verschillende rechterlijke colleges zichzelf een taak hebben toebedeeld, vaak bij gebrek aan toezicht door de politieke instanties die daarin officieel een taak hebben. Dit eigen toezicht kan verschillende vormen aannemen,

van het sturen van herinneringen aan de betreffende Staat tot het nemen van steeds specifiekere vervolgmaatregelen gericht aan die Staat. Niet-naleving, bijvoorbeeld door iemand uit te zetten in strijd met een voorlopige maatregel, heeft ook consequenties voor de beoordeling van de klacht ten gronde. Naast een specifieke inbreuk op het effectief klachtrecht kunnen hierdoor ook het recht op leven en het verbod van foltering en wrede behandeling geschonden worden. Dit boek betoogt dat wanneer een Staat voorlopige maatregelen heeft genegeerd de bewijslast moet overgaan naar die Staat die dan overtuigend moet aantonen dat deze rechten toch niet zijn geschonden. Dit is dan ook een vorm van 'follow-up'. Het hoofdstuk constateert verder dat ook andere officiële instanties (bijvoorbeeld binnen de VN) en mensenrechtenorganisaties op hun manier 'toezien' op de naleving van voorlopige maatregelen. Ook dit toezicht, door de rechterlijke colleges zelf, door andere officiële instanties en door mensenrechtenorganisaties is gebaseerd op het beginsel van effectieve bescherming tegen onherstelbare schade aan personen.

CONCLUSIE

De meest overtuigende voorlopige maatregelen van internationale rechterlijke colleges zijn die welke ingrijpen in mensenrechten situaties die anders niet alleen onomkeerbaar maar ook onherstelbaar zouden zijn en die een onderliggende redenering en praktijk gemeen hebben met voorlopige maatregelen genomen door andere internationale rechterlijke colleges. Momenteel is die gemeenschappelijke onderliggende redenering de bescherming van het leven en de persoonlijke integriteit. Wanneer in de praktijk twee of meer internationaal rechterlijke colleges ook daadwerkelijk voorlopige maatregelen hebben genomen in situaties op basis van een dergelijke onderliggende redenering is er sprake van een gemeenschappelijke kern van het concept.

In de specifieke context van het rechterlijk college in kwestie kan het gebruik van voorlopige maatregelen ook gepast zijn wanneer de situatie niet binnen de gemeenschappelijke kern valt, zolang het gebruik van de voorlopige maatregel wel binnen de grenzen van het concept blijft. Voorlopige maatregelen die ingrijpen in mensenrechtensituaties die niet onomkeerbaar zijn vallen buiten de grenzen van het concept. Het gebruik van zulke voorlopige maatregelen speelt Staten die voorlopige maatregelen in andere gevallen naast zich neerleggen in de kaart omdat het aanzien van het middel hiermee wordt geschaad. Maar het zijn niet alleen de ernst van de situatie waarin wordt ingegrepen en een gemeenschappelijke redenering en praktijk van meerdere instanties die voorlopige maatregelen overtuigend maken. De voorlopige maatregelen van het Inter-Amerikaanse Hof zijn overtuigender dan die van het EHRM, Afrikaanse Commissie, de Comit es in Geneve en de Bosnia Chamber simpelweg omdat zij apart worden gepubliceerd en gemotiveerd en bovendien meer zijn toegespitst op de specifieke situatie dan de voorlopige maatregelen ingesteld door de andere rechterlijke colleges.

Het feit dat de meeste voorlopige maatregelen genomen in de verschillende systemen binnen de gemeenschappelijke kern vallen, vergroot de overtuigingskracht van het concept 'voorlopige maatregel' als zodanig. Zij worden genomen om onherstelbare schade aan personen te voorkomen.